

FOLK OG LAND

NR. 7 — 19. ÅRGANG

LØRDAG 11. APRIL 1970

LØSSALG KR. 2,—

OGSÅ TO JUBILEER:

Krigsforbrytelser engros og en detail

TO BERETNINGER: AV EN AMERIKANSK DRESDEN-FLYVER OG AV H.R.ADV. ANNÆUS SCHJØDT JR.

Jo, det er så mangt å minnes i dette år 1970 — også mange rystende begivenheter for 25 år siden som ingen iallfall kan legge Hitler til last. Vi tenker bl. a. på det grufulle allierte luftoverfall på den tyske flyktningeby Dresden 13.—14. februar 1945. Men også på en lignende krigsforbrytelse begått av nordmenn 9. april 1945. Den siste av naturlige grunner i mindre målestokk, så å si en detail.

Men la oss ta dem i tur og orden slik de skildres av deltagere, den allierte av Harry Culver, den norske av høyesterettsadvokat Annæus Schjødt jr.

Og hva iallverden er det Annæus Schjødt jr. bekjenner i boken til Wiesenthal?

Luftangrepet som krevet flere ofre enn Hiroshima

Harry Culver skildrer for United Press International angrepet på Dresden. Han er nå journalist i Oklahoma City for UPI, men var for femogtyve år siden B17-flyver og deltok i angrepet. Han skriver:

«For oss på vår B17-base i England var det bare et vanlig bombetokt. Ikke før år senere fikk jeg vite at vi hadde deltatt i en massakre på 135 000 mennesker.

Det var det antatte antall ofre i den øst-tyske by Dresden i løpet av en natt og en dag med terror 13.—14. feb-

ruar 1945 under det som har vært kalt «alle tiders mest dødelige luftangrep». Tusener ble drept ved bombeeksplosjoner, men de fleste døde i en sinnsyk ildstorm med sterke vinde og temperaturer opp til 1000 grader Fahrenheit.

Dødsrekorden i Dresden overgår det amerikanske raid mot Tokio med B29 (83 000) og A-bombeangrepet på Hiroshima (71 000) det samme sluttåret av annen verdenskrig.

Vi passerer nå 25-årsjubileet for angrepet på Dresden.

Spørsmål om hvem som be-

(Forts. side 2)

Yngvar Ustvedt og «Norges allierte under krigen»

Av Ralph Hewins
(M.A., Modern History, Oxford)

«Tapre nordmenn — — mektige styrker væpner seg på deres vegne», sa den forslagne Churchill.

II.
Nok en avtale ble truffet av Nygaardsvoldregjeringen i London (12.6.41) hvorefter nordmennene og 13 andre regjeringer «joined in solemnly declaring their mutual aid and assistance in the struggle against their common enemy» (gikk sammen om høytidelig å erklære sin gjensidige hjelp og assistanse i kampen mot deres felles fiende), som «Norway and the Second World War» korrekt anfører. Men det var bare en vag erklæring om solidaritet og goodwill som ikke inkluderte ordet «allianse», heller ingen definisjon av hva «den gjensidige hjelp og assisanse» skulle bestå i. Den kunne vel fortolkes slik at Nygaardsvoldregjeringen ble «partnere» eller til og med «medkjempere» (cobelligerents) med de andre makter,

men det er langt fra å gjøre Norge til «alliert».

Norge underskrev også the Atlantic Charter av 12.6.41, men det var intet annet enn en «felles erklæring av presidenten (Roosevelt) og premierministeren (Churchill)» om «visse fellesprinsipper de kunne bygge sitt håp om en bedre fremtid for verden på». Godtagelse ved Nygaardsvoldregjeringen av de

amerikanske og britiske prinsipper og politikk konstituerte på ingen måte noen «allianse». Heller ikke kunne det binde det norske moderland til Chartret eftersom Tyskland hadde full kontroll der og internasjonal lov var i kraft der, idet internasjonal lov også var norsk lov.

I radiokringkastingen om Chartret 24.8.41 sa Churchill: «Tapre nordmenn, deres land skal bli rensket — deres uavhengighet skal bli gjenopprettet — — hjelp kommer, mektige styrker væpner seg på deres vegne.» Ikke et ord om noen «allianse» med nordmennene. Han fortalte i virkeligheten nordmennene spesielt at de skulle bli befriet av «mektige (d.v.s. utenlandske) styrker (som) væpner seg på deres vegne». Ikke et ord om noen kongelige norske væpnede styrker som hjalp til, eller som var «alliert» med de «mektige styrker».

Denne ikke-allierte statusen til Nygaardsvoldregjeringen ble diktert av Norges «die gesamten» (totale) kapulasjon og var uomstøtelig ved lov eller andre midler.

Den øverste autoritet, L. Oppenheim, sier i syvende opplag (1969) av 1952-utgaven av hans «International Law» (Longman, London): «Allies are not necessarily cobelligerents nor are cobelligerents necessarily allies, for they may be merely associated with one another for the purpose of war» (allierte er ikke nødvendigvis medkjempere og heller ikke er medkjempere nødvendigvis allierte, for de kan bare være forenet med hverandre i krigshensikt) og «During the Second World War Norway, Belgium, Holland, Greece, Jugoslavia and other countries, although cobelligerents of Great Britain, were not allies.» (Under 2. verdenskrig var Norge, Belgia, Nederland, Hellas, Jugoslavia og andre land, skjønt medkjempere til Storbritannia, ikke allierte.)

(Forts. side 6)

Vel utført krigsforbrytelse i Dresden.

OLAF HOLM:

Et forunderlig land

I.

Som følge av den forunderlige tanke, at et land kan verne sin nøytralitet med «et brukket gevær» og et ordensvern, som med nisse-luen i hånden møter en eventuell okkupasjon i fjæren for å forklare ham, at han må snu, da landet har erklært seg nøytralt, ble Norge okkupert i 1940. Okkupanten holdt seg til sin rett ifølge Haagerkonvensjonen, som er gjeldende norsk rett, vedtatt av Stortinget.

II.

Overfor denne kjennsgjering fattet regjering og Storting enstemmig den forstandige beslutning å følge konvensjonen i likhet med vårt naboland, som var i samme situasjon. Dette ble forhindret på en måte, som tross mange forklaringer, fremdeles vekker forundring. Hvorledes det i virkeligheten gikk til er belagt med tabu. Det tåler vel ikke dagens lys. Hvilket vekker noen forundring. Den som deltok i begivenhetene på nærmeste hold og kjente sannheten tok den med seg i graven, hvilket han forunderlig nok gjorde oppmerksom på istedetfor fort-satt å forholde seg taus med hensyn til sin viten.

III.

Så fikk vi da en krig, som i vårt naboland er gjenstand for latter. Det er vel fremstillingen etterpå av krigens og okkupasjonens forløp, som man ler av. Den siste ble av avdøde Lorentz Vogt betegnet som «selvforherligelse og innbilt martyrdom». Det vil sikkert gjenta seg ved det forestående 25-års jubileum.

Et smil har nok de franktirører, som forsøkte å kamuflere seg som soldater under betegnelsen Mil.org. fremkalt, så meget mer som de færreste ifølge «generalen» kom lenger enn til innrullering som mulige frivillige.

IV.

Krigen ble avsluttet ved en avtale, som av partene ble behørig overholdt inntil verdenskrigens slutt, men ble da gjenstand for en forunderlig fortolkning til erstatning for endel mislykket vissvass med forunderlige innskrifter på endel minnestøtter på Elverum. Hensikten var fremdeles å dekke over den hemmeligholdte avtale eller traktat med Moskva, som Londonjuntaen hadde inngått.

Det tør vel hende at også disse manøvrer vil fremkalle et smil hos våre naboer i øst. Imidlertid bør vel også denne fortolkning få en minneste i dette bautaglade land. Fungerende samtidshistoriker kan sikkert gi forslag til passende innskrift.

V.

Sverre prest var i sin tid i samme situasjon som makthaverne i dagens Norge. Han anskaffet seg derfor også en «samtidshistoriker». Det var hans venn og kollega abbed Carl, som påtok seg oppgaven å skrive Sverres (s)krønike, mens Sverre selv «satt hos», ifølge sagas uttrykk, dvs. at Sverre selv dikterte den (for sikkerhets skyld). Dette ble avslørt for noen år siden, selvfølgelig av en utlending, den engelske historiker Gawthorne Hardy, som holdt Sverre opp i lyset som den bedrager han var.

Vi opplever det samme i våre dager. Man har anskaffet seg en til formålet skikket samtidshistoriker og for sikkerhets skyld utstyret ham med et professorat. Og så hans «krøniker» er blitt avslørt av en engelskmann, Ralph Hewins. Det er forunderlig, at man her tillands har så vanskelig for å oppdage både det ene og det annet før man får det påpekt fra utlandet. Likesom Gawthorne Hardys avsløring av Sverre prest har Hewins' avsløringer av vår tids begivenheter ført til en del, tildels gretten motargumentasjon av boomerangens art. Det er grunn til å glede seg over det, thi Ola er ikke så dum, som det ser ut til at man tror. Han er tvertimot vel utstyrt med alminnelig folkevett.

VI.

H. M. Kong Haakon uttalte ved en fest som Oslo Kommune holdt for ham høsten 1945, at Norge hadde sluppet bedre fra okkupasjonen enn noen annen tysk-okkupert stat. Det vil formentlig ikke bestrides.

Det kunne da være ganske interessant å få høre, hvem våre patrioter tilskriver fortjenesten av dette. Er det Administrasjonsrådet, det med okkupanten samarbeidende næringsliv — fortrinnsvis Deutsche Handelskammer in Norwegens 800 norske medlemmer, tyskerarbeiderne, franktirørene, «motstandsbevegelsen» forøvrig, eller var det kanskje NS?

Jubileumstanker

Herr redaktør!

For tredve år siden kom tyskerne britene i forkjøpet med en times tid eller så, og okkupasjonen begynte. For femogtyve år siden begynte den allierte okkupasjon av Norge og det samme gjorde «urettsoppgjøret». Massiv offentlig omtale av disse jubileeer forberedes av de norske seierherre, men diskusjonen om det som var galt og riktig på begge sider fortsetter med usvekket kraft. Selve kjennsgjeringene er ikke engang slått fast og, forbausende nok, viktige dokumenter holdes fremdeles tilbake. Noen endelig avgjørelse har man ikke kommet frem til ennå og diskusjonen vil fortsette her hjemme og utenlands inntil de relevante dokumenter er frigitt.

Et hvilket som helst antall historiske domsavsigelser av rettsinstanser vil ikke overbevise den i begivenhetene dengang uengasjerte yngre generasjon i Norge om at de endelige seierherre, som stakk av, var helter, heller ikke om at taperne, som holdt stillingen, var kjeltringer. Heller ikke vil verdens historikere bli overbevist av offisiell historieskrivning, godkjent i retter, forvansket gjennom offentlig sensurering og slått opp i massemedia med skjulte bakgrunnskrafter i det norske «establishment» som vokste frem av katastrofen. Ikke engang utenlandsk manglende kjennskap til det norske sprog vil til syvende og sist hindre en fullstendig omskrivning av norsk historie fra 1939 til 1945. Langsomt, men sikkert vil sannheten komme for dagen.

I dette interessante stadium av utvikling innenfor norsk historie er følgende vilkårlige sitater fra pres-

VII.

Stortinget nedsatte etter okkupasjonen en sivil og en militær undersøkelseskomisjon. Rapporten fra den første foreligger og har visstnok ikke smakt helt godt. Rapporten fra den siste er underslått. Noen vil vel forundre seg over at Stortinget finner seg i slikt. Det tåler antagelig ikke dagens lys.

VIII.

Det er i dette blad i årenes løp pekt på en rekke forunderlige foretelser. Etter en tid å være møtt med hårdnakket taushet dukker de etterhånden opp på forskjellige hold. Det er ikke fordi de er fremsatt her, men fordi tankene ligger i tiden.

Olaf Holm

Krigsforbrytelser - -

(Forts. fra side 1)

ordret angrept og hvorfor er ennå ikke besvart.

Det tredobbelte slag mot Dresden av britiske og amerikanske bombefly strakte seg over 14 timer. Det etterlot seg mere enn 2,5 ganger så mange døde sivilister som Britannia mistet under hele annen verdenskrig. En av hver femte tyske sivilist drept under annen verdenskrig oppgis å være blitt drept i ragnarokket i Dresden.

I over fem år hadde Dresden faktisk vært urørt av fiendtlige bombefly. Den tyske hær hadde forlenget demontert størsteparten av luftskyts for bruk annet steds. Det var blitt en legende at denne Sachsens hovedstad, sentrum for kunst, teater, musikk, museer og universitetsliv, aldri ville bli angrepet.

Begivenheter i den siste tid hadde syntes å styrke denne tro. Byens normale befolkning på 600 000 hadde svulmet opp til anslagsvis 1 200 000 på grunn av flyktninger for den russiske fremrykning.

Ble Dresden angrept rekvirert av Josef Stalin? Var dets hovedformål å avbryte kommunikasjons- og transportlinjer til østfronten? Eller var det planlagt som et «terrorraid»?

Hvis hovedformålet var å avbryte jernbanetrafikken, var resultatet knapt merkbart. Dresdens jernbanestasjoner var istandsatt for to-

sen i løpet av de siste få uker treffende:

1. Professor Sverre Aalen: «Historien er etter min mening et puslespill som vi må løse uten noen på forhånd oppgitt modell.» (Aftenposten 2. mars 1970).

2. Mayor Johan Lindsay of New York City: «When a trial becomes fundamentally an examination of political acts and beliefs, then guilt or innocence becomes almost irrelevant.» (Time 2. mars 1970).

3. Kjell Hanssen: «Den viktigste årsak til den dype mistillit som NRK idag omgis med er ikke folks manglende evne til å tåle kontroversielle programmer. Det er tvert om den totale kritikk-løshet i mange såkalte kontroversielle programmer, dyrkelsen av pop-artede meningsretninger, som har fått protestene til å flamme opp.» (Aftenposten 1. feb. 1970).

(Forts. side 3)

veistrafikk i løpet av tre dager etter raidet.

Kirkeklokker ringer fremdeles i Øst-Tyskland fra kl. 10.10 til 10.30 om kvelden hver 13. februar, det tidsrum da første bølge — 244 britiske Lancaster bombefly — slo til. De britiske fly hadde med seg 2000 kg's og 4000 kg's kvartalsbomber til å smadre tak, vinduer, vegger, sprengte vannledninger, avskjære kraftledninger. Men deres mest forferdelige våpen var 650 000 brannbomber. De var bestemt til å dusje byens sprengte bygninger og hjem med uslokkelig ild som skulle gjøre Dresden til et hav av flammer.

Annen bølge — 529 Lancasters — slo til nøyaktig tre timer etter at den første hadde fløyet bort. Tidsplanleggingen tok sikte på å ramme brannfolkene, hjelpe-mannskapene og flyktende innbyggere mens de var mest utsatte. Og det lykkedes tilfelle. Alt ialt hadde de 700 Lancasters sloppet nesten 3000 tonn eksplosiver og brannbomber.

Da mannskapene tok kursen hjemover mot England rapporterte de at de kunne se det overnaturlige skinn av det brennende Dresden så langt borte som 200 miles.

Enndog før det siste britiske bombefly var ute av Tyskland var amerikanske B17 mannskaper fra Eight Air Force blitt vekket i England for et tredje raid mot Dresden.

Vi ble fortalt at vi skulle slå til mot Dresdens jernbanestasjoner for å understøtte den russiske front. Vår bombelast omfattet seks 250 kg's bomber for alminnelig bruk og fire 250 kg's klaser med brannbomber. Dette indikerer at vår hensikt var den samme som britenes.

Vårt fly var i en styrke på 311 B17-fly som slo til mot Dresden kl. 12.12 midt på dagen 14. februar og slapp ned nesten 800 tonn eksplosiver og brannbomber i løpet av 11 minutter.

Byen brente i syv dager, ulmet i ukevis.

Forvirringen og desorganisasjonen var så stor at det gikk måneder før det ble kjent hvor ødeleggende angrepene hadde vært.

Frykt for en tyfusepidemi fikk myndigheten til å kremere tusenvis av legemer på hastig opprettede griller fyrt med gress og ved.

Tyskerne anslår antall døde til opp imot 220 000.»

Norsk innsats

Den amerikanske flyversier altså at de amerikanske mannskaper ikke forsto hva

(Forts. side 7)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Slutt med vrøvlet!

Det er besynderlig hvor vanskelig det er å få klare linjer når det gjelder det såkalte «rettsoppgjør» med NS-medlemmene etter den tyske okkupasjon. For fremdeles later folk flest til å tro at bare dette at NS-folkene hadde en livsanskuelse som flertallet var uenig i er tilstrekkelig legalt grunnlag til å dømme dem etter norsk lov. De forveksler tydeligvis dette at de selv fordømmer dem med adgangen til å straffedømme dem på basis av norsk lov.

Så er naturligvis ikke tilfelle. Og hendelser i den siste tid har enn ytterligere understreket enhvers rett til både å ha og å virke for en bestemt religion og en bestemt livsanskuelse. Det foreligger nå grunnlovsforslag om å presisere dette enda tydeligere i grunnloven, og motstanderne har intet annet argument enn at grunnlovsparagrafen i sin nuværende form uten endring fastsetter dette.

Det eneste grunnlag man kunne straffedømme de NS-folk på som ikke direkte hadde begått kriminelle handlinger — og dem kunne man faktisk telle på fingerene — det var ene og alene at de hadde gjort seg skyldig i krigsforræderi slik det var beskrevet i straffelovens § 86. At man etterpå har endret den er forsåvidt betegnende.

Det er også grunnen til at man har hevdet at krigstilstanden fortsatte i Norge også etter våpenstillstandsavtalen i Trondheim og at man hevder det åpenbart tåpelige at denne avtale bare gjaldt 6. divisjon. Det er også grunnen til at det i alle landssvikdommer — i strid med sannheten — ble anført at tiltalte var fullt klar over at krigen fortsatte mellom de to stater.

At eksilfolkene, som selvsagt måtte tjene oppholdsstatens interesser, drev en slags privat krig med Tyskland, og at de smykket den med å opptre som kongelig norsk regjering, endrer naturligvis intet i dette forhold. Den rette betegnelsen ville jo vært eksilkongelige norske regjering. Derfor legger man da også merke til at det for eksempel i den avtale Hewins gjenga i sin artikkel i forrige nummer på den ene side tales om United Kingdom (altså en stat), på den annen side om «The Government of Norway» (altså en institusjon).

Like lite som Quislings regjering i det okkuperte Norge kunne forplikte Norge som stat til krig mot de allierte — noe den da heller ikke gjorde — kunne eksilregjeringen i England forplikte Norge. Ingen av dem var nemlig selvstendige i folkerettens forstand. Det de begge kunne — og gjorde — var å medvirke til at nordmenn deltok som frivillige på de krigførendes side.

Det avgjørende spørsmål er derfor — og har alltid vært — hvorvidt Norges statlige krigføring opphørte i og med undertegnelsen av Trondheimsavtalen. Eller rettere: hvorvidt de domfelte måtte gå ut fra at så var tilfelle. For bare i motsatt fall kunne de overføres en subjektiv skyld.

Det må da imidlertid stå enhver klart at når det fremdeles idag ingen enighet er om vurderingen av Trondheimsavtalen, så er det bort i veggene at rettene dengang anførte at samtlige domfelte NS-folk var klar over sammenhengen. Når den tyske øverstkommanderende, den tyske forhandler i Trondheim og statsstipendiat i historie, advokat Sverre Hartmann i forbindelse med denne strid hevder at krigstilstanden i Norge opphørte i og med Trondheimsavtalen og samtlige hjemmenværende myndigheter med Stortinget og Høyesterett i spissen handlet overensstemmende hermed, så finnes det naturligvis intet grunnlag for å hevde at NS-folkene skulle ha en slags

Festtelegram

Til Toralf Fanebust, 26. feb. 1970. C/o Oslo Byrett, Oslo.

La ditt skarpe åndssverd lyne mot hvert groteskt trolletryne.

Våpen mange finns i fleng og en lokk til buestreg.

Saga tør ditt navn erkjenne likt med lyse Lidarende.

La komme løgn og fusk og list sannhet seirer dog tilsist.

Takk, til deg, for tunge tak, som Bjørnsøns, Bulls

i Dreyfuss-sak.

Gå på, «Zola»,

vær fro og glad.

Fall blev SEIR på Stiklestad.

Axel Skuggevik

Jubileumstanker - -

(Forts. fra side 2)

4. Biskop Per Lønning: «Den virkelige historiker er seg sin ensidighet bevisst og velger en forskningsmetode som i størst mulig grad stiller ham åpen for kjennsgjerningenes korrektur. Men han innbilder seg aldri at den 'historie' han kan holde frem for sitt auditorium, er den objektive 'historien i og for seg'. En begivenhetenes skjelett lar seg nok rekonstruere med tildels meget stor sikkerhet. Men uten tolkning av en eller annen måte er 'historien' stum. Historien som vitenskap blir farvet av forskerens livssyn på en helt annen måte enn matematikken eller — for den saks skyld — medisinen». Robin Hood

spesialviten om at det likevel ikke var slik.

Rent bortsett fra at det naturligvis er en grov fornærmelse mot vår nåværende konge å hevde at han dengang som kronprins ville bli tilbake i det okkuperte Norge hos tyskerne hvis det virkelige var meningen at den statlige krig skulle fortsette. Og også mot alle de norske offiserer som vendte tilbake etter kapitulasjonen, dels satte seg på sine militære kontorer igjen (inntil administrasjonsrådet opphevet hele forsvaret), og dels var med på å bygge opp AT, politiet og litt av hvert annet. Offiserer som etter verdenskrigens slutt endte som generaler og oberster.

Ingen høyesterettsdosering av historie kan endre de faktiske kjennsgjerninger.

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapielig samvær.

Møtetid kl. 19.30.

Høyesterettsdommen i Løbergsaken ble som ventet

Men den eneste helt habile dommer dissenterte

Det er allerede mange år siden avdøde stortingspresident Hambro erklærte at nå hadde også Høyesterett opphørt å være en selvstendig statsmakt slik Grunnloven fastsetter den skal være. Den var i likhet med Kongen blitt et underbruk av stortingsmakten og en kunne ikke vente dommer som gikk the Establishment imot.

Den som hadde ventet annet domsresultat enn det en fikk i Løbergsaken må derfor ha vært temmelig naiv, noe som vi forøvrig har slått fast her i FOLK OG LAND lenge før saken ble tatt opp til behandling i Høyesterett.

Høyesteretts dom i saken vil våre lesere kjenne fra meldinger i presse, kringkasting og fjernsyn, så vi skal ikke kaste bort plass her på å gjenta det i detaljer. Førstevoterende, Axel Heiberg, ga Løberg medhold på alle punkter og slukte byrettsdommen med hud og hår. Tre andre dommere, Karsten Gaarder, Andreas Endresen og Per Tønseth sluttet seg til førstevoterende uten bemerkninger. Ellers fantes det også et «mannfolk» blant dommerne, Lily Bølviken, som ville oppheve byrettens dom fordi det ikke forelå historieforskning, men divergerende historisk syn.

Det er komisk å hevde, som Sverre Løberg har gjort i uttalelser til pressen, at den historiske tvist er avgjort i og med de fire høye herrers konfirmasjon av den rådende historielegende. For ingen vil vel hevde at herrene råder over noen art av historisk ekspertise? Rent

bortsett fra at de også var så blankt inhabile at etpar av dem (Tønseth og Endresen) endog selv reiste tvil om egen habilitet. Og det er sannelig et særsyn blant etterkrigstidens norske dommere! Den eneste av de fem dommere som ikke hadde hatt noen befattning med «retts»-oppgjøret og dermed ikke var bundet av fortids handlinger, var ellers pussig nok den dissenterende Lily Bølviken.

Det kan forøvrig nevnes at Hans S. Jacobsen lot opp-ta referat, bl. a. på lydband, av forhandlingene i Høyesterett og han opplyser på vår henvendelse at referat sammen med avgjørende dokumenter vil bli lagt frem for offentligheten i en bok, slik at folk selv kan gjøre seg opp en mening om hvem som driver med historieforskning.

Det hører med til historien at Jacobsen også ble ilagt saksomkostninger for Høyesterett med 10 000 kroner. Så the Establishment har god grunn til å være fornøyet med den avdankede tredje statsmakt.

FELTPOST - ØSTFRONTEN

Konvolutter og postkort fra Østfronten stemplet «Den Norske Legion» og annet materiale som kan belyse den norske feltposttjeneste ved Østfronten, kjøpes av samler. Bill. mrk. «Feltpost — Østfronten».

ÅRSMØTE

i Forbundet for Sosial Oppreisning

holdes fredag 24. april kl. 17 i Grotten Restaurant, Wer-gelandsvn. 5, Oslo.

Adgang har de som har betalt medlemskontigent eller stønad i 1969 eller 1970.

Til behandling foreligger årsberetning, samt regnskap for 1969, valg på uttredende styremedlemmer m. v.

Det vil også bli drøftet andre aktuelle spørsmål, såsom Løbergsaken, Institutt for Samtidshistorie m. v.

Efter møtet blir det selskapielig samvær på vanlig restaurantbasis.

★ ★ ★

Styrets medlemmer innkalles til møte samme sted kl. 15.

Arbeidsutvalget

FOR UNGDOMMEN

Red.: **Hallvard M. Paasche**

*Men nye slekter fødte der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.*

ANARKISTISKE TENDENSER PÅ BLINDERN

Da regjeringen ikke straks lovet studentene å innfri deres krav om øket stipend og lån, gikk de i demonstrasjonstog. Da DET ikke viste noe umiddelbart resultat, besluttet studentene å streike.

Har studentene i dagens Norge det så dårlig økonomisk? Ingenlunde ikke.

De som i dag kan bruke mange år av sitt liv til å lese og kvalifisere seg til en godt betalt stilling, er fra skoleårene av en privilegert klasse. I løpet av studietiden begrenser deres utgifter seg til daglig brød, noe som ethvert menneske må ha for å leve.

Man kan riktignok regne tapt arbeidsfortjeneste for den tid studiet varer, men det blir kompensert ved bedre økonomisk stilling når utdannelsen er avsluttet.

Hvorfor da slik bråk om mer statlig støtte?

For å forstå den reelle grunn til kravet om større stipend etc., må man se på

hvilke politiske grupperinger som står bak oppvigleriet. Det er en håndfull ultraradikale fanatikere som bruker studentmassen som brekkstang mot samfundet. Deres mål er revolusjon, ikke noe mindre!

Grunnen til at studentene lar seg slik bruke, er at de ikke har sans for reelle verdier, ansvarfølelse overfor nasjonen og folket. De mangler den naturlige nasjonale samhörighetsfølelse med resten av folket. Internasjonalismen er utviklet så langt blant befolkningen at entfremdungsprosessen er kommet utenfor enhver kontroll. Derfor får anarkistene hånd- og halsrett over studentene og kan bruke dem i sitt renkespill. Bare en nasjonal renessanse kan stoppe utviklingen og redde oss fra total forvirring og kaos!

*

REISES GILJOTINEN PÅ BLINDERN?

Det er spesielt Faglig Studentfront som er aktiv i da-

gens studentpolitikk. De aksjonerer, sprer flyveblad og løpesedler. Hadde bare disse radikale holdt seg blant likeinnede, var det tilgivelig, men når de avbryter møter i stortinget med sitt hylekor, begynner utviklingen å bli betenkelig.

I forbindelse med studentenes krav om mere penger fra lånekassen, arrangerer FSF boikott av forelesninger og streiker når deres krav ikke blir umiddelbart innfridd av myndighetene. Rop som «brød for folket», dvs. mer statsstøtte, lyder blant de røde. Det begynner å ligne på forholdene i Paris under den store revolusjon. Skal Giljotinen reises på Blindern til bruk når radikalerne finner tiden moden?

MISDANNELSER VED BRUK AV LSD

Resultatet av undersøkelser foretatt ved det amerikanske George Washington universitetet viser at i 47 av 100 tilfeller hadde barn hvis

Studentenes økonomiske krav urettferdig?

Studentene ved universitetet i Oslo krever kompensasjon for skatteomleggingen i form av høyere lån og øket statsstipend. Men saken er den at borteboerstipendet, med virkning fra høstsemesteret 1969, ble øket med vel 11 % fra 1800 kroner til 2000, samtidig med at gjennomsnittslånet i Statens låne-kasse ble øket med 10 %. Styret i lånekassen mente at denne økning i satsene ville være en rimelig justering på grunn av merverdiavgiften.

Men studentene er ikke tilfreds. Hele det politiske spektrum, fra SUF til DKSF, blant studentene i Oslo står bak kravet om øket økonomisk støtte under utdanningen.

foreldre har brukt LSD, store skader og misdannelser ved fødselen. Det var først og fremst sentralnervesystemet og dermed hjernen som ble skadet. Hos mange barn viste det seg at hjernen var for liten. Forsknings- og observasjonsresultater tyder på at hos de resterende 53 barn som tilsynelatende var friske, vil det hos deres avkom oppstå ufuktbarhet eller abnormiteter. Den videnskapelige arbeidsgruppe understreker i sin sluttberetning: «Virkningen av LSD ligner altså på de skader som oppstår ved atombestråling».

(Forts. side 8)

gen. Det forlanges kr. 150,— pr. måned i øket lån og kr. 110,— pr. måned i momsstipend. Studentene har henvendt seg til stortinget med sine krav og en av tingets representanter har reist et grunnlig spørsmål til finansministeren om «hvilke tiltak vil departementet sette i verk for å kompensere de økte levomkostnader skoleungdom og studenter har som følge av skatteomleggingen?»

Til dette svarer finansminister Myrvoll at han anser den foretatte økning i satsene for borteboerstipend og lån for å være mer enn en kompensasjon. I tillegg til de allerede foretatte justeringer, vil det for skoleåret 1970—71 bli ydet en merverdiavgiftskompensasjon på to prosent på toppen av en forutsatt standard- og prisjustering på i alt seks prosent.

Studentene truer med streik og demonstrasjoner hvis ikke deres fremsatte krav blir oppfylt. I et brev fra Studenttingets arbeidsutvalg i Oslo til alle student- og fagutvalg, oppfordres det til streik og uro hvis de krav som er meddelt stortinget ikke blir innvilget til fastsatt tid. Men bråket startet allerede da finansminister Myrvoll svarte på Per Karstensens grunnligte spørsmål i stortinget. Møtet måtte avbrytes på grunn av rop og skrik fra galleriet. Studentene var til stede.

Hvilke motydelser i form av eksamener kommer så studentene med?

Man kan med en viss tilfredshet konstatere at de fleste studenter følger den oppsatte studieplan og avslutter en fullført utdanning til fastsatt tid. Men et mindretall, og det er beklagelig, beskjefter seg heller med å demonstrere og stille istand bråk enn å fordype seg i studiet. Det er disse som skriker høyest om mere økonomisk støtte fra samfundet, de aksjonerer på alle områder og får selvfølgelig av den grunn ikke tatt sine eksamener til rett tid. Disse radikale elementer forstyrrer i den grad også de studenter som går inn for sitt studium at de får en del av lesetiden spolert og dermed kaster bort både ett og flere semstre. Derfor burde det være et krav til universitetets ledelse at de studenter som i stedet for å ta eksamener skaper uro og vanskeligheter for de andre, blir nektet adgang til forelesninger og lesesaler. Dermed ville bråkmakerne bli utslettet og plassene overlatt til de studenter som har ærlige hensikter med studiet.

Kommentar fra en ungdom

til programserien «Den norske fascisme».

Etter i egenskap av radiolytter — spesielt interessert sådan både på grunn av personlig nyfikenhet og fordi man så lenge har påberopt seg historiens dom når det gjelder disse spørsmål — å ha hørt programserien «Den norske fascisme», sitter jeg igjen med en rekke underlige inntrykk.

På bakgrunn av den tilsynelatende udødelige myte om de skrekkelige, forræderske norske «nazi-svina» synes jeg det er blitt kastet et på mange måter forklarende lys over det NS sto for. Luften burde vel etter dette være rensert for en stor del av de historiske avfallsprodukter fra Skodvins hånd.

Etter at det nå i uker er blitt servert angivelig landsforrædersk propaganda fra dengang, må en ha lov til å spørre: Hvor kan herrerne Ustvedt & Co. ha gjort av alt det «landsforræderske» arkivmateriale de har samlet i form av lydbandopptak av Quislings og hans medarbeideres propagandataler?

Hvor ble det av den typiske «landsforræderske ånd» som i henhold til gjeldende hets fra «dom på den rektie sia» så klart ga seg tilkjenne i alt det NS-medlemmer sa og skrev?

Nå har altså det norske folk, og først og fremst den oppvoksende slekt, selv fått høre med Quislings egen stemme og egne ord det som skolebarna har fått høre var så formastelig og landsforrædersk.

Det var jo en hån mot hele legenden når man i løpet av denne programserien en rekke ganger fra Yngvar Ustvedts egen munn i kommentarer fikk høre at mange av de synspunkter Quisling hadde, og programmet til NS bygget på, «bunnet i en dyp nasjonal følelse».

Det var vel knapt Ustvedts hensikt å drive propaganda for NS, men en vet faktisk snart hverken opp eller ned. Det vil vel imidlertid bli vanskelig for de jøssinger som hørte på serien selv med den beste vilje og stør-

te uforstand å kunne sette fingeren på noe landsforrædersk i det en der fikk høre. Man fikk jo tvertimot høre hvilken nasjonal-romantisk forankring Quislings synspunkter hadde. Og det harmonerer jo ingenlunde med «den rette lære».

Ved den måte stoffet ble presentert på fikk programmet — selv om en vel må stille seg tvilende til at det var tilskrevet — nesten mere et propagandistisk enn et dokumentarisk preg, og man kan være fristet til å tro at det kan komme til å verve nye tilhengere for nasjonal-socialismen.

Ikke rettere enn jeg kan se må da denne programserien tjene som oppreisning for de mange domfelte NS-folk. Ettersom den «landsforræderske ånd» glimret ved sitt totale fravær, må da alle NS-folk heretter kunne anse seg for frikjent av Ustvedt & Co. Og takk for det!

Selv om motivet hos Ustvedt hverken var å gi NS-folk oppreisning eller å gi skoleungdommen et formodningsfritt innblikk i Quislings mentalitet, kom programmet likevel som et friskt vårpust inn i en forgiftet atmosfære. Spørsmå-

let er imidlertid om ungdommen, etter å ha blitt fortalt litt av sannheten av Ustvedt, nå vil bli mere lydhør. Jeg skulle tro at Ustvedt vel følger seg sikker på at den er så tilstrekkelig hjernevasket at han kan tillate seg å gi vage avskygninger av sannheten. På bakgrunn av den tilvante lære vil den, om ikke akkurat tro at det er løgn, ihvertfall stille seg fremmed overfor disse nye toner.

Men det kan jo hende han i tilfelle regner feil.

Og for de mange som i ly av «rettsoppgjøret» dengang skaffet seg stillinger og makt og myndighet kan det kanskje være en varselklokke. De begynner jo ellers å trekke på årene nå og det er å håpe at yngre og mere habile krefter snart vil være istand til å fortrenge de gamle politiske fribyttere fra de grønne gressganger. Vekk med dem!

Jeg håper iallfall at Quislings stemme fremdeles ringer dem i ørene og at han spøker i deres sinn. Quislings siste ord i retten var jo: Dere kan gjerne dømme meg, men da tar dere på dere en stor blodskyld.

Bjeff.

OSCAR AALL:

Fram for pekuniær lønnsomhet!

MINNEMYNTEN

Skulle rettsoppgjøret navngis etter motivet hos ytterst få bevisste og innviede norske politikere som drev det igjennom, måtte man kalle det for Kamuflasjeoppgjøret: Grunnmotivet var å bortlede oppmerksomheten fra de egentlig skyldige i den beklagelige okkupasjon av de urette, som altså dessverre ikke artet seg som avtalt!

Men som nevnt i tidligere artikler går man glipp av noe meget vesentlig ved å betrakte det som en ren kamuflasjeaksjon.

Rettsoppgjøret er først og fremst en historisk forsvarstale, med praktiske demonstrasjoner, for **finansiell lønnsomhet som handlingsmotiv!** — Derfor er det slett ikke noe ulogisk i at folk som hjalp tyskerne — endog svært meget — mot betaling, forble ustraffet eller endog fikk belønning. Heller ikke at andre som støttet seg til førerideen og prøvde å verne norske interesser mot tyskerne — ble straffet.

Det er heller ikke noe ulogisk i at rovmordere ble frikjent.

Særlig når de ikke var på den «gale» siden!

Fikserbilledet har mening! Gåten er løst!

Men hvorfor ville noen lage et omfattende prosessinnlegg til fordel for den Finansielle Lønnsomhet — som jo ganske naturlig har — og alltid, og med grunn har hatt — stor tilslutning hos praktisk talt alle mennesker? Særlig når man var blitt infisert av «utviklinga» og sivilisasjonen. — Svaret er at det finansielle handlingsmotiv var blitt terningelig prostituert i «de harde 30-åra».

I 20-årene hadde man tysk, østerriksk og russisk inflasjon. Virkningene var fryktelige. Og skrekkevise fra de forhold som derved oppsto drev regjeringer og parlamente verden over inn i en hårdhendt deflasjonspolitik: Seddelømløpet ble juridisk tjoret til gullet på så kort line at en stor del av næringslivets naturlige

beite ble liggende utenfor rekkevidde.

Dette gjorde «stillhalter»-spekulasjon til en svært sikker forretning: En ensrettet, verdensomspennende spekulasjon av storfinans trakk omsetningsmidlene ut av omsetningen. Lovgivningen dengang sørget for at seddelmassen var i snaueste laget, og når så den med kunstige midler ble lagt stille — øket arbeidsløsheten og tvangsauksjonene hørte til dagens «orden». Spekulasjonen var som sagt ensrettet. Med en påaktelsesverdige unntagelse: Ivar Kreuger. Med sikkerhet, ikke i gull, men i nasjonale fyrstikkmonopoler utstedte fyrstikktruster «debentures» og ydet statene lån.

Her var en klar konflikt-situasjon: Gullspekulantene ville skjærpe, fyrstikktruster dempe krisen. Fyrstikktruster var et klart opprør mot den øvrige storfinans.

Ved Ivar Kreugers «selvmord» i 1932 vant gullet tilhengere en fullstendig seier.

En nærmere granskning av hendelsen den 12. mars 1932 i Rue Victor Emanuel nr. 5 i Paris tyder på at det som skjedde med Kreuger ikke var mere selvmord enn det som skjedde den 24. okt. 1945 på Akershus med Quisling eller 22. nov. 1963 i Dallas med John Kennedy. Det «selvmorderiske» besto ved alle tre tilfellene kanskje deri at den drepte hadde lagt seg ut med økonomiske og politiske krefter så sterke at de — uten å risikere straff — kunne gjøre bruk av denne spesielle form for blysalve — i sin samfunnsterapi.

Men tilbake til «30-åra»: Krisen gikk mot et klimaks. I titusenvís i alle vestens storbyer sto arbeidsdyktige og arbeidsvillige folk og hang på gatehjørnene. Utover landet gikk auksjonshammeren ned over veldrevne slektsgårder.

Men da lønnet arbeide ikke var å få, da «Mammon» ikke ga noe ifra seg, uansett dyktighet og arbeidsvillighet, oppsto forskjellige steder et nytt motiv som kom til å bety en god del over hele verden: **Førerens Vilje.** Lønn fikk man jo så allikevel ikke, hvorfor ikke drive partiarbeide, marsjere, demonstrere for sin Fører? Finansmotiv ble presentert for en konkurrent. Denne konkurrent hadde langt tilbake i

(Forts. side 6)

ALEXANDER LANGE:

Mobiliseringen som uteble

4.

Folk og Land vil fremover bringe en naglefast dokumentasjon av hva fagfolk og historikere har skrevet om Norges «mobilisering» i 1940. Mange er mer drepene enn Hewins!

Ingen skulle mer enn oss ha ønsket at det i tide var blitt slått alarm i 1940 og at vi allesammen kunne ha stått sammen og kjempet militært for vårt land. Så det er alt annet enn behagelig for oss av skoddeskrivere og selvforsvarere å bli tvunget til å måtte påvise beklagelige historiske kjenngjerninger, omenn nasjonale og forsvarsmessige lyspunkter finnes . . .

*

En mann som vi høyakter er professor **Johan Vogt**. Som motstander av Nasjonal Samling har han den hele tid hatt uavhengighet, mot og vitenskapelig balanse til å servere historiske korrekter som nok åpenbart ikke smaker på hittil herskende hold i denne materie, hvori løgn og fortielse har rådet grunnen, tildels. —

Han har derigjennom vist at vitenskapelig karriere ikke bare er konjunkturbetont fasadeklatrering for å tekkes den herskende klikk. Professor **Johan Vogt** skriver i DAGBLADET 29. januar 1953 blant annet:

— «Er vi selv så helt uskyldrene i vår historiskskrivning over vår nyeste fortid? Eller har vi våre egne legender, som vi av patriotiske grunner nødig vil røre ved? Vi nærmer oss her et kapittel, som det ikke er lett å behandle med samme nøkterne affekt-frihet, hvormed vi kan drøfte problemene om objektivitet og subjektivitet i deres abstrakte alminnelighet.»

Quislings forsvarer Henrik Bergh, som forholdene tatt i betraktning utførte en anstendig jobb.

Kommandørkaptein Christopher Meyer, som Lange siterer i denne artikkel.

«Dette kapittel heter: Forhistorien for den 9de april 1940.» Så nevner Vogt T. K. Derry's verk «The Campaign in Norway», og de to andre skrifter som «ga et nytt materiale over de vest-alliertes aksjonsplaner overfor Norge i tidsrommet før 9de april 1940. Det første var Paul Reynauds memoarer, med den noe merkelige tittel «La France a sauvé l'Europe», Frankrike har reddet Europa, utgitt i 1947. Det annet var det første bind av Churchills krigshistorie som ble utsendt i 1948.» (Nymodens «historikere» kan ikke unnskyldes seg med at de ikke kunne ha lært fakta å kjenne!)

«De opplysninger som ble fremlagt her ga oss tildels et nytt bilde av historien for Norges inndraing i krigen. I England tok lord Hankey, på grunnlag av dette materiale spørsmålet opp om den interallierte domstol i Nürnberg hadde gjort rett i å dømme tyske krigsledere også for deres angrep på Norge . . . Vi avviste den gang de tyske erklæringer om at de hadde besatt Norge for å forhindre en planlagt engelsk-(fransk) aksjon som grovt hykleri. Det ble etterat Reynaud og Churchill selv hadde offentliggjort sine planer, ikke så lett uten videre å opprettholde denne dom. Jeg kan herunder ikke befri meg for det inntrykk at enkelte norske historikere herunder er gerådet i visse samvittighetskvaller.»

«De skal på den ene side opptre qua vitenskapsmenn, som søker etter den usminkede sannhet. De kvier seg imidlertid for å bryte ned den nasjonale legende om det uprovoserte tyske angrep. Deres fremstillinger består derfor tildels i bortforklaringer, og til dels i et diplomati, som tar sikte på å avsvikke de sjokkvirkninger som de nye opplysninger vil kunne få for de patriotiske tradisjoner.»

«Quislings tilhengere har på den annen side i sakens natur med begjærighet grepet disse franske og britiske dokumenter som en støtte for deres egne oppfatninger.»

— «Det er i vårt land en mann som framfor noen annen har fremtrådt som en sannhetens apostel overfor den nasjonale legende om 1940, nemlig **Johan Scharfberg.**» For litt over to år siden utga han de hemmelige forhandlinger i Stortinget og Utenrikskomiteen høsten 1939 og våren 1940. Disse dokumenter viste at de norske statsmyndigheter dengang var overbevist om at den franske og den britiske regjering ønsket å drive Norge ut av nøytraliteten og inn i krigen.»

*

Disse ovennevnte samvittighetskvaller har vi merket mindre til! Det skrives ganske massivt og kjekt, uansett historiske kjennsgjerninger! Og bedrives herunder ganske mye av den Midgaardske og den Skodvinske «historiesortering», som man har sett i disse år, se således Skodvin i SYN OG SEGN, hefte 3, 1961 i «Bakgrunnen for 9. april» og for eksempel hans «parts-vitneprov» i Løbergsaken, om f. eks. «mobiliseringen» og «den fortsatte krig», som man virkelig våger å fabulere om, tross regjeringens befalt kapitulasjon, våpenstillstand, og tross regjeringens egen erklæring i boken «Norway», London 1942 . . .

Da det i dette vårt oppsett handler om **mobilisering som militær og realisabel realitet** effektivt i tide og i henhold til de militære myndigheters krav som regjeringen av slo, mens det var tid, så har Hewins i det vesentlige rett i sin påstand at det finnes ikke skygge av bevis for at Norge noensinne mobiliserte! Det adekvate uttrykk er: Mobiliseringen som uteble! Og at historien om mobilisering var et påfunn som er en lemfeldig oversettelse av «originalens «near-invention», se professor Berulfsens ordbok, er et adekvat uttrykk for den forvirring og uvitenhet som rådet i regjeringen natten til 9. april. Det var gitt kraftige varsler om det som kom . . .

Det burde nu være en professoral oppgave nøkternt å undersøke hvorfor regjeringen ikke ville mobilisere før det var for sent. —

(Forts. side 7)

«Norges allierte» — —

(Forts. fra side 1)

Det er definitivt. Men det er også betydningsfullt at finansrådmann og sorenskriver Paul Hartmann, som var statsråd i Nygaardsvoldregjeringen (1941—45), hadde samme oppfatning, se hans bok «Bak fronten», Oslo, 1955, s. 24.

Det er også grunnen til at den tyske øverstkommanderende i Norge general Franz Boehme, formelt kapitulerte til den britiske brigadegeneral R. Hilton ved midnatt 8.—9. mai 1945 og ikke til en norsk offiser. Hilton representerte den britiske øverstkommanderende i Norge, general Sir Andrew Thorne, som i sin tur representerte den allierte øverstkommanderende, general Eisenhower. De to nordmenn som ledsaget Hilton, var — i likhet med 14 andre britiske offiserer i selskapet — bare observatører.

Den meget fotograferte «kapitulasjon» av en tysk general til en barhodet ungdom fra Milorg (nå oberst Terje Rollem) på Akershus festning (11.5.45) var bare et reklamepåfunn uten formell betydning.

Den allierte okkupasjon av Norge fortsatte til 7.6.45 da kong Haakon ble sendt tilbake til Norge med et britisk krigsskip (ikke et norsk skip). Se professor Frede Castberg i Statsvetenskapelig Tidsskrift 1946, hefte 3. Der siterer han det offisielle kommunike om den hemmelige avtale mellom USA, USSR og UK (16.5.44):

«Avtalene erkjenner at de alliertes militære sjefer under det første eller militære avsnitt av Norges befrielse de facto må inneha så meget av det høyeste ansvar og myndighet over civil-administrasjonen som den militære situasjon kan komme til å kreve. Det er slått fast at så snart den militære situasjon tillater det, skal den norske regjering igjen overta sitt fulle konstitusjonelle ansvar for civilforvaltningen —» (Mine uthevelser).

Castberg summerer så opp: «Efter Tysklands kapitulasjon overtok (Nygaardsvold) regjeringen sitt «fulle konstitusjonelle ansvar for civilforvaltningen», i henhold til disse avtaler, den 7. juni, ved kong Haakons hjemkomst til landet.»

Kort sagt, Nygaardsvoldregjeringen overtok ikke på ny suvereniteten over det norske hjemland før 7.6.45 og var derfor ikke «alliert» tidligere. Bare suverene stater kan slutte avtale om allianser.

Teksten til den russisk-norske avtale av 16.5.44 be-

krefter at Norge ikke var «alliert» da den ble offentliggjort i 1950, alt for sent til å influere på «rettsoppgjøret». Den begynte:

«Overenskomst mellom Norge og Sovjet-Samveldet om sivil-administrasjon og jurisdiksjon i norske områder befridd ved en sovjet-russisk styrke under en sovjetrussisk øverstkommanderende.

«1. — — Øverstkommanderende for den sovjetrussiske styrke til lands må i det fulle omfang som nødvendig gjøres av den militære situasjon utøve det høyeste ansvar og den høyeste myndighet.»

«2. — — Så snart som, og i den utstrekning som, etter øverstkommanderendes mening, den militære situasjon tillater det, vil den norske regjering bli underrettet for at den skal kunne gjenoppta utøvelsen av ansvaret for den sivile administrasjon med forbehold av slike spesielle arrangementer som måtte bli nødvendiggjort i områder av vital betydning for de sovjet-russiske styrker slik som havner, kommunikasjonslinjer og flygeplasser.»

Se Bernt Balchens «Come North with Me». En sovjet-embetsmann i Kirkenes sa til ham (3.5.45): «Vi presser på til Narvik, Zhukov til Danmark. Kommer sammen» og han laget en tangbevegelse med sine hender. Oberst Lukim Grigge, sovjetiske feltkommandør tilføyet: «En vakker dag vil vi kjempe med dere i Arctic». Noe til «allianse»! (Heldigvis slo Montgomery russerne med å nå Danmark).

«Det norske bergkompaniet (271 mann sterkt under oberst Arne D. Dahl) ble underlagt en sovjetisk divisjon», og samarbeidet «ble aldri tilnærmelsesvis så åpent og intimt som samarbeidet mellom norske og britiske tropper», skrev N.M. Udgaard i Aftenposten (4. okt. -69). (Kompaniet ble ikke frigitt før 6.2.45).

«Få dager etter at tyskerne i Norge den 8. mai hadde overgitt seg til britiske og amerikanske militære myndigheter, kunngjorde en representant for SHAEF at det var etablert en demarkasjonslinje mellom SHAEF og russerne. Den gikk omtrent nord-syd litt øst for Hammerfest og medførte at 35 000 kvadratkilometer norsk territorium, eller mer enn hele Nederland, ble holdt utenfor SHAEF's jurisdiksjon», tilføyet Udgaard.

Det vil si Nord- og Sør-Norge forble, militært, under SHAEF og russerne inntil deres styrker ble trukket tilbake høsten 1945 og de

hadde rett til «å holde krigsretter i Norge» (Castberg, 1946), i henhold til en avtale av 15.12.44.

Nordmennene var tydeligvis heller ikke «allierte» på hovedscenen for de europeiske operasjoner. På D-dagen (6.6.44) ble de 60 norske handelsskip som var engasjert i landsettingen i Normandie chartret til Ministry of War Transport og gjorde ikke tjeneste for noen «alliert» norsk overkommando. På samme vis var de to «Norway»-skvadroner av RAF, de tre norske destroyere og 3 korvetter som ble brukt av SHAEF integrert i de britiske væpnede styrker og adlød britisk, ikke norsk ordre.

Den norske brigade i Skotland ble faktisk nektet deltagelse i Normandie-landsettingen fordi Norge ikke var en alliert. Brigaden ble kommandert av General R. N. Stewart, ikke av en nordmann. Også de 15 yngre norske offiserer som var i aksjon i Normandie ble fordelt på britiske enheter som en gest til anglo-norsk solidaritet, men ikke som et tegn på noen allianse. (Tre falt).

Heller ikke ble Norge behandlet som en alliert etter VE-dagen.

Den britiske øverstkommanderende i Norge, general Sir Andrew Thorne (representerende SHAEF), var ansvarlig for demobiliseringen av de 430 000 mann sterke tyske væpnede styrker i Norge. Denne veldige oppgave ble utført etter hans ordre, i samarbeide med general Boehme — ikke under norsk autoritet.

De norske «frontkjemper» ble behandlet av de britiske okkupasjonsstyrker i Tyskland som ordinære krigsfanger og ofte med ridderlighet i de britiske officersmesser — ikke som forrædere, og langt mindre forbrytere. Hvorfor? Fordi disse menn hadde vært frivillige i Tyskland, akkurat som nordmennene hadde vært det i Britannia, og britene betraktet ikke Nygaardsvoldregjeringen som en alliert. (Fiksjonen om en allianse hadde ikke engang blitt offentlig dokumentert på VE-dagen).

Heller ikke fikk Nygaardsvoldregjeringen adgang til de tyske arkiver som ble tatt av de allierte. (J. C. Hauge, 18.3.69). Det var grunnen til at Willy Brandt og Sverre Hartmann ble sendt for å snuse opp bevis mot «quislinger» uavhengig, dvs. som privatindivider, ikke som representanter for en alliert makt. (Her er det av

betydning at Brandt skrev i sin bok «Krigen i Norge» i 1945 — sitert blant dokumentene i Quislingsaken — at etter minister Brüners ultimatum til Halvdan Koht omkring kl. 0500 den 9.4.40: «Formelt forelå det ennå ikke krigstilstand mellom Tyskland og Norge» (Norge ble ikke automatisk «alliert» da tyskerne brøt inn.)

Fordi Nygaardsvoldregjeringen aldri var «alliert» var Norge det eneste land befriet fra tyskerne av vestmaktene som måtte tåle en alliert okkupasjon.

Sovjet behandlet faktisk Norge nesten som en fiende, som kunne tvinges til å avstå territorium, for eksempel Bjørnøya og halvparten av Svalbard, slik det faktisk ble foreslått i 1942—45. (Se Trygve Lies «Hjemover»). Det var fordi Norge kapitulerte 10.6.40 og forpliktet seg til å reparere Bardufoss og Skånland flyplasser (mens Churchill hadde krevet deres ødeleggelse), samt til å sette opp en norsk-tysk grensevakt mot russerne i Finmark. Derfor Molotovs bemerkning på Pariserkonferansen i 1946 at Norge ikke hadde rett til krigserstatninger fordi landet ikke hadde ført krig. (Dagbladet 20. mai -46).

Se også Secretary of State James F. Byrnes' «Speaking frankly» (På norsk «Ærlig talt»).

Heller ikke fikk norske detasjementer lov til å delta i okkupasjonen av Tyskland som en rettighet etter krigen — men bare som gjester hos de britiske væpnede styrker stasjonert der. Det var igjen fordi Norge ikke var en alliert. Av samme grunn ble tyske «krigsforbrytere» ikke utlevert til Norge for å være vitner i Quisling-saken eller andre «landssvik»-saker. (Dette var imidlertid til fordel for regjeringsadvokaten og meget til ugunst for de tiltalte, fordi tyskerne ikke kunne krysseksamineres av forsvarsadvokatene. Som følge av det ble tyske beedigede vitneerklæringer fra «krigsforbrytere» godtatt uten videre i den opphetede etterkrigsatmosfære i Norge). J. C. Hauge (juridisk sekretær for statsministeren), Helge Sivertsen og Ivar Follestad (representerende den norske regjering) var bare «observatører» ved krysseksamineringen av Rosenberg, Keitel, Jodl, Göring og Ribbentrop i 1945, og de var ikke funksjonærer ved (den allierte) Nürnbergdomstol.

I virkeligheten var det en borgerkrig i Norge, som kong Haakon var klar over da han talte 24. 12.40 om «den uvæpnede borgerkrig som nå pågår hjemme i Norge.»

Den norske «allianse» under annen verdenskrig er en myte eller iallfall et slags påfunn, skapt av indrepolitisk grunner, nemlig å tilføye Arbeiderpartiets politiske opponenter gjennom lang tid og nye rivaler i form av Hjemmefronten et nederlag, og sluttelig å innsette igjen Nygaardsvoldregjeringen etter dens eksil.

Ingen utenfor Norge mener at Nygaardsvoldregjeringen var «alliert» — ikke britene, russerne, amerikanerne, tyskerne* eller svenskerne. Det er på tide at illusjonen blir oppgitt — og ikke fremmes av NRK og andre massemedier. Norge ville da bli en sundere nasjon.

* Se Reinhard-saken, Aftenposten 25. juli 1969.

Fram for - -

(Forts. fra side 5)

tiden vært så å si enerådende: Før de første mynter ble preget engang mellom 640 og 630 f. Kr. var tjenesteforholdet til samfunnets sentrale personlighet for «den lille mann» omtrent det samme som penger på kistebunden eller en god bankkonto ble senere. Det bestemte hans sosiale status.

*

Ved å gjøre finansiell lønnsomhet uoppnåelig hadde stillhalterspekulasjonen bragt «Førerens Vilje» inn som handlingsmotiv hos millioner.

I 1945 vant det forgylte finansmotivs tilhengere (forkledt som «nasjonal holdning») en total seier også over denne konkurrent. Idag brukes nasjonal holdning hverken i teori eller praksis.

Klarere enn kanskje i noe annet land viser rettsoppgjøret i Norge både hvem som egentlig kjempet og hva som egentlig seiret. Dette gir det en plass som ett av de mest interessante politiske fenomener i hele det 20. århundrede.

«Look to Norway», sa president Roosevelt i 1940. Den propagandistiske oppfordring fra den gang har fremdeles sin fulle gyldighet nu i 1970. Men nu bør man se hit — ikke for inspirasjon — men for informasjon.

«Dieses Land des Schicksals», — dette skjebnens land — sa Hitler engang tankefullt om Norge under en generalstabskonferanse. Det later til at de to statsmenn har vært enige om å tillegge Norge en spesiell betydning.

Kanskje de har anet at det nettopp var her at den internasjonale «sociologi» klareste ville åpenbare sine

